

איכתביק לציפי

עזה כמוסיקה אהבה

יש לי היום, כך אני רואה, מדור חינוכי מאד. קחו למשל את (1/69), שהוא גם רווק, גם בן 26, גם בוגר מוסד להשר כלה גבוהה בתחום המוסיקה וגם אחד כזה "שמשטלד להער שיר את חייו התרבותיים על ידי פעילויות רבות ומגוונות. כך שבאופן כללי אני יכול לומר שחיי מלאים יצירה וי עשייה."

לא הייתם מאמינים, אבל נר סף לכל זה הוא גם מורה למוסיקה וגם מנהל מוסיקלי של מוסד חינוכי. עכשיו, כבר אתן מכירות אותו. אני יכולה לגלות לכן שמה שהוא מבקש זה "בחורה אינטלקטואלית בנישמתה, בעלת אישיות תמה ומוג טוב. בחורה שתדע לקבל את אהבתי — והיא עזה — ושתדע להעניק גם לי כזאת." ואם מה שייצא מזה זאת רק הרחבת השכלתך המוסיקלית, גם זו לטובה.

אהבה סלקטיבית

(2/69) אומנם אינה מחנכת, אבל לעומת זאת היא עצמה עברה לקח חינוכי חשוב מאד. וזה סיפור חייה.

...היתה לי אהבה, במשך 3 (או שמה היא התכוונה ל-9 ואני לא הצלחתי לפענח) שנים היא נמשכה. ניתקתי עצמי מן אנשים. לא נתתי לזר להתקרב אלי. להכיר אותי. הסתפקתי בנושא אהבתי. ואכן, הוא היה משאת-נפשן של רוב הנערות: חכם ונחמד וחוק ומעניין ועל שיר ויפה וחתיר וגבוה. הוא היה הדבר הגברי ביותר שאיר פעם הכרתי, והוא היה שלי. היום הוא כבר אינו שלי. זה קרה אומנם באשמותי, אך את הנעשה אין להשיב. ואני לבד בעולם. ואני בודדה. אני רוצה לשוב לחברה ולהכיר אנשים. אני רוצה לאהוב בכל דמ"ח אברי כמו פעם, וזקוקה לאהבה. וזה קשה. קשה לי, משום שהייתי רגילה לטוב ב יותר. וגם בגלל זה שאני סלקטיבית. לא מוכנה להתפשר.

היום הוא כבר אינו שלי. זה קרה אומנם באשמותי, אך את הנעשה אין להשיב. ואני לבד בעולם. ואני בודדה. אני רוצה לשוב לחברה ולהכיר אנשים. אני רוצה לאהוב בכל דמ"ח אברי כמו פעם, וזקוקה לאהבה. וזה קשה. קשה לי, משום שהייתי רגילה לטוב ב יותר. וגם בגלל זה שאני סלקטיבית. לא מוכנה להתפשר.

מה היא מציעה תמורת זה, היא לא כתבה. אבל יש להניח שאם, הדבר הגברי ביותר ב עולם" החזיק איתה מעמד שלוש שנים, היו לו סיבות טובות לכך.

מורה לאהבה

או אם אמרתי לכם שצפוי לכם מדור חינוכי, ידעתי מה שאני אומרת. (3/69) הוא מחי

מיכתב פרס

לא בסיגנון, דפוק ולך"

אם זאת לא הצעה שאי אפשר לסרב לה, אז אני כבר לא יודעת מה עוד יכול לעורר אתכם. "ייעודי המקורי היה להתחנך בגיל 25. אך אחרי שראיתי, כי טוב' שמתי לי למטרה את גיל ה-30. יודעת שכל תוכנית היא בסיס לשינויים (רואים ששירתה בעה"ל). אך בשלב זה נשארו לי עוד שלוש שנות השתוללות, כשהכוונה היא להתקשר אל משהו, לאהוב אותו הרבה, לישון אותו המון, להרגיש אותו, לפנק אותו, לחיות איתו ולקבל בחזרה המון חמימות, רגישות, רוח ואהבה.

"על-מנת שלא לגרום לטירחה מיותרת לכמה אנשים טובים שבוודאי ירצו לענות, אמנה כמה תכונות חשובות — חשובות מאד: רוצה אותך רווק או גרוש אך בשום פנים ואופן לא נשוי; רוצה אותך אשכנזי עד גיל 35 בערך, רוצה אותך קצת חכם, בעל חוש-הומור גזעני, לא, גורא שמן, עם ראש על הכתפיים ולא קצת מעליהן ועם... מכונית! כן. מה יש?!

"עוד דבר אחד, קטן: בתור עיקרון אין לי כוח לאהבה חד-פעמית בסיגנון, דפוק ולך. זה תמיד משאיר אותי במצב-רוח רע ו... חבל.

"קצת על עצמי: חיפאית בעלת כושר-ניידות מפתיע, כך שאינך חייב להיות קשור לצפון. מסודרת בעבודה. די מקורית. לא שייכת באופן קיצוני לחוג המכוניות, תוססת, רגישה, ויודעת (כך אמרו לי) לאהוב. יש עוד המון לכתוב, אך מספיק. מוטב שתהיה קצת סקרן על-מנת לגלות יותר."

חוש-הריח שלי אומר לי שתיבת-הדואר שלה עומדת להתפקע בקרוב. אה, כן, מזל שלא שכחתי: מי שרוצה אותה זחוף שיתקשר לפי (7/69).

מיכתב-פרס נזנחה את שולחן בשי — חבילת מוצרי תמרוקים ויופי מתוצרת חברת "הדס", בשווי של 200 ל"י. הפרסים נשלחים לזוכים בדואר.

בדבר אחד לפחות אני בטור-חה: הוא לא מורה לעיברית.

"מיאו" משהו

התול גדול ומחייך הציץ אלי מגייר-המיכתבים של

סיגנון הרוק חוזר. לא רק במוסיקה, אלא גם באיפנה. כאירופה אימצו רוב בתי-האופנה את סיגנון הרוק החדש, מאיב סן לורן הצרפתי (בתמונה) ועד בית פירוצ'י האיטלקי. ועד כמה שאני מכירה אתכן, אתן לא תמתני ער השנה הכאה ולא תפגרו אחרי הציונים.

בוקר אחד...

כימעט בלי לשיטילב צמחו החומות. לבנה אחר לבנה, נדבר אחרי נדבר. בוקר אחד אדם מתעורר ורואה שכל מה שרוחת בתוכו פנימה נהדף אל החומות שבנה. בוקר אחד אדם מתעורר ורואה שכל מה שייך, שהוא תלוש ומנותק, ש' השפה שהוא מדבר אינה ה' שפה שמדברים איתו. שאת ש' רצה לומר אין הוא אומר. ומה שהוא אומר אין מבינים.

בוקר אחד אדם מתעורר ורואה את תותייהבר הקורצים לקטיפה, אך לשלוח ידו אינו יכול בשל החומות שבנה. והוא בן 26 ושואל: היש אחת ש' הדברים קרובים לליבה? היש אחת שחשה כמותו ורוצה לי החליף מילה? או אחת כזו שיש לה מה לומר, שהמילים בושרות בה אך טרם מצאו מיצא?"

מי שמוכנה לתת תשובות ל-שאלות, שתכתוב (5/69).

מעריץ של ניטשה

אם לא שמתן-לב, (6/69) בא להזכירכן: "האביב שוב מת-מתדפק על השער. השמש מחד ייכת, השקדיה פורחת, אבל לי עצוב בלב. הלב, שירדע שימחת-היים וסערת רגשות, הופך לסתם משאבה המזרימה דם קר. לפני שאשכח לשמוח ולאהוב, כתבי לי.

"אני טומן בחובי המון ריזון לטעום מהחיים. אני נוטה ל-פילוסופיה ולפסיכולוגיה, מע-ריץ גדול של ניטשה, ועוד

הנני (8/69) היפהפית / של שמש אביבית / משתזפת לי על גב סלעית / ועושה גם סאלטה בגיגית, / גם לבשתי כותונת אביבית / ופירפרתי ערירית (שם זמני) / בקרן זווית. ובכן, זו אני, פרי בשל / שגדל על עץ בצל / וטיפל בו העצל / שהיה זמזר לי / בקולו האקוסטי / שירים עד בלי די / עד שנגמר לי סודי. / אומנם אמרתי די / אך הפרידה קשה מדי / ובאלה השעות / איך אפשר שלא לראות / איך אני / מזילה דמעות-שליש / ובוכה ומייללת / על בישי המזלות / והשנים הנגזלות / בצורה לא עדינה / עליידי הגווארדיה.

כדאי היה לחלוט / שזה למען "הביטחון" / כי האמת אומרת / שהמציאות בכלל אחרת / וכדאי לי להתפכח / ומשם להתפלח / ולהוסיף כבר לא נחוצ / כי רצוני להיות בחוג.

נא לא להתייחס קשה מדי / קחו זאת בקלות, ודי!

אם הבנתי אותה נכון, היא גרושה טרייה מאד (בת 27) במצב טוב, למרות שקצת עצוב לה. הימצא מישהו שמוכן לעשות משהו בנדון?

משהו שכמעט נשמש מוזכרני: אני חייל, מאלה שמשרתים באמת אי-שם. אז כדי שהשמש תורח גם לי באביב — אל תתכרי."

מיכתבים לפירוס במדור זה יש לשלוח לפי הכתובת: מיכ" תבים לציפי, ת.ד. 136 תל-אביב. מיכתבים למכתבים ב' מדור יש יש לשלוח במעטפה כפולה. על המעטפה החיצונית יש לרשום את הכתובת הנ"ל, על המעטפה הפנימית, מבוילת כבול של 50 אגורות, יש לר-שום, בצד ובספרות קטנות, את מספרו הסיידורי של המכתוב. מיכתבים בלתי מבווי-לים לא יישלחו לתעודתם."

הנה כתבתי "משהו"

אף אחד לא מכיר את פניך כמוך
חוץ מאתנו - adas